

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев1 20/2022
22.12.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Марине Милановић, председника већа, Јелице Бојанић Керкез и Гордане Џакула, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Јулијана Степанић Павловић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије – МУП Република Србија – Управа граничне полиције, СГП из ..., чији је заступник Државни правобранилац из Београда, ради исплате зараде, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1647/14 од 15.04.2015. године, у седници одржаној 22.12.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Апелационог суда у Београду Гж1 1647/14 од 15.04.2015. године, тако што се жалба тужене одбија као неоснована и потврђује пресуда Основног суда у Лозници П1 55/2013 од 15.04.2013. године, исправљена решењем истог суда П1 55/13 од 14.01.2014. године.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужена да тужиоцу накнади трошкове ревизијског поступка у износу од 76.000,00 динара, у року од 8 дана од пријема пресуде.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лозници П1 55/2013 од 15.04.2013. године, ставом првим изреке обавезан је тужени да исплати тужиоцу, на име накнаде штете за неисплаћене додатке на плату и то за ноћни рад за период од 01.04.2007. године до 28.02.2011. године, износе наведене у изреци са законском затезном каматом од доспећа сваког износа до исплате. Ставом другим изреке обавезана је тужена да исплати тужиоцу, на име накнаде штете за неисплаћене додатке за прековремени рад за период од 01.04.2007. године до 28.11.2011. године, износе наведене у изреци са законском затезном каматом од доспећа сваког износа до исплате. Ставом трећим изреке обавезана је тужена да исплати тужиоцу, на име накнаде штете за неисплаћене додатке на плату и то за рад на дане државних празника, за период од 01.04.2008. године до 31.12.2010. године, износе наведене у изреци са законском затезном каматом од доспелости сваког износа до исплате. Ставом четвртим изреке обавезана је тужена да исплати тужиоцу износ од 128.678,00 динара на име трошкова парничног поступка, док је од досуђене накнаде трошкова до траженог износа за износ од још 30.750,00 динара, захтев тужиоца одбијен.

Решењем Основног суда у Лозници П1 55/13 од 14.01.2014. године исправљена је пресуда Основног суда у Лозници П1 55/13 од 15.04.2013. године.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 1647/14 од 15.04.2015. године, ставом првим изреке преиначена је наведена првостепена пресуда и одбијен тужбени захтев.

Уставни суд је решењем Уж 4012/2015 од 22.09.2016. године одбацио уставну жалбу АА изјављену против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1647/14 од 15.04.2015. године. У образложењу тог решења, између осталог, наведено је да подносилац пре подношења уставне жалбе није искористио сва дозвољена правна средства за заштиту својих права у редовном судском поступку, односно није изјавио ревизију против оспорене пресуде на основу члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11 ... 18/20), што је услов за подношење уставне жалбе као супсидијарног правног средства.

По ревизији тужиоца, Врховни касациони суд је решењем Рев2 313/2017 од 21.06.2018. године, ревизију одбацио као неблагоприятну.

Уставни суд је Одлуком Уж 1118/2019 од 19.05.2022. године усвојио уставну жалбу АА и утврдио да је решењем Врховног касационог суда Рев2 313/17 од 21.06.2018. године подносиоцу уставне жалбе повређено право на правично суђење, зајемчено чланом 32. став 1. Устава Републике Србије, поништио решење Врховног касационог суда Рев2 313/17 од 21.06.2018. године и одредио да надлежни суд донесе нову одлуку о ревизији коју је подносилац уставне жалбе изјавио против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1647/14 од 15.04.2015. године.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у границама овлашћења из члана 408. Закона о парничном поступку – ЗПП („Сл. гласник РС“, број 72/11 ... 18/20), који се примењује на основу члана 506. став 2. истог закона и нашао да је ревизија тужиоца основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а ревизијом се не указује на друге повреде поступка, због којих се, применом члана 407. став 1. ЗПП, ревизија може изјавити.

Према чињеничном стању на којем је заснована побијана пресуда, тужилац је био полицијски службеник у Министарству унутрашњих послова у Управи граничне полиције – СГП ... . Тужиоцу је решењем о плати бр. ../2006 од 01.07.2006. године, донетим у складу са чл. 2, 3, 4. и 7. Правилника о платама запослених у Министарству унутрашњих послова од 26.06.2006. године (пречишћен текст од 07.06.2006. године), утврђен укупан коефицијент за обрачун и исплату плате 20,51 . Судови су утврдили број часова прековременог и ноћног рада тужиоца, као и рада у време државних празника односно нередовност у раду, те да је обрачун плате тужиоцу вршен за 174 часа месечно, али да тужиоцу по основу ноћног и прековременог рада и рада у дане државних и верских празника није исплаћиван додатак, већ му је плата исплаћивана само на основу решењем одређеног коефицијента. Решењем бр../2006 од 01.07.2006. године, одређен је укупан коефицијент плате 18,03 за ББ, као упоредног радника, распоређеног на радно место полицајац. Поређењем плате тужиоца са платом упоредног радника који има статус овлашћеног службеног лица, али нема нередовност

у раду, утврђено је да између њега и тужиоца постоји разлика у плати (плата означеног упоредног радника је мања за 2,48 или за 13,75%), односно да плата тужиоца није већа за 30 – 50% од плате упоредног радника.

Код тако утврђеног чињеничног стања првостепени суд налази да тужилац основано потражује увећану плату за прековремени рад, ноћни рад и рад у дане државних и верских празника, која му припада на основу члана 147. Закона о полицији, јер додатни коефицијент који тужилац има у односу на упоредног радника није за 30% до 50% већи од других државних службеника који нису имали нередовност у раду.

Побијаном одлуком другостепени суд је преиначио првостепену пресуду и одбио тужбени захтев у целости, налазећи да је упоредни радник ББ нема статус овлашћеног службеног лица, те да је тужиоцу одређивањем додатног коефицијента у складу са Правилником о платама запослених у МУП-у, већ извршено увећање у односу на нестатусног државног службеника, и то за проценат који је већи од 30%. Такође, тужилац решење о плати није оспоравао, па је исто постало правноснажно, услед чега оно делује својом материјалном правноснажношћу на околност у том решењу утврђеног коефицијената.

По оцени Врховног касационог суда основани су наводи ревизије тужиоца о погрешној примени материјалног права.

Наиме, 29.11.2005. године ступио је на снагу Закон о полицији („Сл. гласник РС“ бр. 101/05), којим је одређено да се основна плата запослених код тужене, састоји од основице коју утврђује Влада и основног и додатног коефицијента у односу на звање, радна места, односно послове на којима се стаж осигурања рачуна са увећаним трајањем, посебне услове рада, опасност, одговорност и сложеност послова (члан 146. став 2. Закона). Додатни коефицијент утврђен у складу са чланом 146. став 2. овог Закона, применом на основицу увећава плату за 30% до 50% у односу на плате других државних службеника (члан 147. став 1.), а уз сагласност Владе, за поједине категорије запослених могу се утврдити додатни коефицијенти који омогућавају увећање и за више од 50% у односу на плате других државних службеника (члан 147. став 2. истог Закона). Правилником о платама запослених у МУП од 26.06.2006. године одређени су додатни коефицијенти запослених.

Правилна примена наведених законских одредаба подразумева да полицајци и овлашћена службена лица запослени код тужене, почев од ступања на снагу Правилника о платама од 26.06.2006. године до 08.12.2011. године, када су ступиле на снагу измене Закона о полицији („Сл. гласник РС“ бр. 92/11), немају право на увећање плате по основу нередовности у случају да је њихова плата већ увећана 30% до 50% у односу на плате других државних службеника. Међутим, сама садржина одредбе члана 147. Закона, указује да приликом утврђивања да ли је овој категорији запослених увећана плата по овом основу, упоредни радник не може бити намештеник, односно возач, дактилограф, хигијеничар, већ полицајац који има статус овлашћеног службеног лица и обавља послове радног места за које је предвиђена иста школска спрема, али нема изразите нередовности у раду.

Сходно наведеном, Врховни касациони суд налази да је побијаном одлуком погрешно примењено материјално право, с обзиром да је чињеницу - да ли је тужиоцу у спорном периоду (01.04.2007. до 28.02.2011. године) признато право на увећану

зараду по основу прековременог и ноћног рада, као и за рад у дане државних и верских празника, првостепени суд правилно утврдио поређењем плате ББ, полицијског службеника, коме је решењем тужене одређен укупан коефицијент за обрачун и исплату плате у висини од 18,03, а који нема нередовност у раду као што то има тужилац коме је укупан коефицијент одређен у висини од 20,51, из чега произлази да тужиоцу одређивањем коефицијента у складу са одредбама 2, 3, 4. и 7. Правилника, није извршено и увећање на основу члана 147. Закона.

На право тужиоца на исплату увећане зараде по основу ноћног и прековременог рада и рада у дане државних и верских празника, применом члана члана 147. Закона, није од утицаја околност што тужилац против решења тужене о одређивању коефицијента за обрачун и исплату плате није користио правна средства, с обзиром да је обавеза тужене била да му висину коефицијента по овом основу правилно – применом наведене императивне норме одреди, што је она пропустила да учини, па тужилац основано тужбом потражује накнаду штете у висини остварених броја сати нередовности у раду, која је у конкретном случају утврђена оценом налаза и мишљења судског вештака.

Како је на овај начин, побијаном одлуком о основаности тужбеног захтева одлучено уз погрешну примену материјалног права, Врховни касациони суд је применом члана 416. став 1. Закона о парничном поступку, преиначио другостепену одлуку, тако што је одбио жалбу тужене и потврдио првостепену пресуду којом је усвојен тужбени захтев, односно донео одлуку као у ставу првом изреке.

Тужилац је успео у поступку по ревизији и определио ревизијске трошкове, па су му, применом члана 165. став 2. у вези члана 154. ЗПП, признати трошкови овог поступка. Висина трошкова одмерена је у висини од 18.000,00 динара на име награде адвокату за састав ревизије, применом Адвокатске тарифе („Службени гласник РС“ број 37/21 од 14.04.2021. године) и на име судских такси за ревизију и одлуку по ревизији износ од по 29.000,00 динара према Тарифном броју 1 Таксене тарифе важећег Закона о судским таксама.

**Председник већа – судија
Марина Милановић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић